

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 617/2025-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], t. č. vo výkone väzby [REDAKOVANÉ], bez právneho zastúpenia, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-7Sa/50/2020 takto

r o z h o d o l :

1. Návrhu na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 a 3 a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom správneho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. BA-7Sa/50/2020. Sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie 25 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom. Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie zástupcu pre konanie o svojej ústavnej sťažnosti bez uvedenia dôvodu.

2. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že v napadnutom konaní vedenom pôvodne Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 7Sa/50/2020 dochádza k zbytočným prietahom. Sťažovateľ podal správnu žalobu o preskúmanie rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ktorým mu nebol priznaný invalidný dôchodok. Konanie podľa tvrdenia sťažovateľa trvá od 14. mája 2020 doteraz. Sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/88/2024 z 30. júla 2025, ktorým bol zrušený rozsudok správneho súdu

č. k. BA-7Sa/50/2020-102 z 29. februára 2024 a vec vrátená na ďalšie konanie z dôvodu porušenia práva sťažovateľa na spravodlivý proces, keď nebol riadne predvolaný na pojednávanie.

3. Z evidencie vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ namietal postup krajského súdu v totožnom konaní ústavnou sťažnosťou z 23. júna 2022. Toto konanie bolo vedené ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 590/2022 a ústavný súd nálezom zo 14. apríla 2023 (právoplatným 24. apríla 2023) vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v totožnom napadnutom konaní, prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 300 eur a trovy konania pred ústavným súdom.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom príslušného orgánu verejnej moci a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu.

5. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

6. Ústavný súd zohľadňuje aj rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

7. V prejednávanom prípade je rozhodujúcou okolnosťou zistenie ústavného súdu, že svojim predchádzajúcim nálezom už vyslovil porušenie označených základných práv sťažovateľa v totožnom napadnutom konaní a poskytol mu primerané zadost'učinenie. Uvedený meritórny nález tak tvorí prekážku *rei iudicatae* vo vzťahu k postupu krajského súdu v období od podania žaloby do právoplatnosti predmetného nálezu, t. j. do 24. apríla 2023.

8. V konaní o tejto ústavnej sťažnosti tak ústavný súd môže podrobiť svojmu prieskumu len konanie v trvaní od 24. apríla 2023 dosiaľ. Rozhodné obdobie pre posúdenie opodstatnenosti tejto

ústavnej sťažnosti tak predstavuje dobu dva a pol roka. V tomto období konal sťažovateľom označený porušovateľ jeho práv – správny súd v prejednávanej veci od 1. júna 2023, keď naň prešla kompetencia v dôsledku reformy súdnictva. Podľa údajov obsiahnutých v sťažovateľom priložených rozhodnutiach správny súd uskutočnil pojednávanie 25. októbra 2023 a 31. januára 2024 a 29. februára 2024 vyhlásil rozsudok č. k. BA-7Sa/50/2020-102. V dôsledku podanej kasačnej sťažnosti sťažovateľa z 28. júna 2024 bola vec prejednávaná najvyšším správnym súdom, ktorý po zrušení rozsudku správneho súdu vrátil spis do dispozičnej sféry správneho súdu 20. augusta 2025. Z rozhodného obdobia dva a pol roka tak správny súd vo veci konal od 1. júna 2023 približne jeden rok a následne po vrátení veci od 20. augusta 2025 dosiaľ (asi 2 mesiace). Konanie označeného správneho súdu v tomto rozsahu už *prima facie* nemožno hodnotiť ako ústavne neakceptovateľnú dobu, a preto ústavný súd konštatuje nedostatok ústavnoprávnej intenzity zásahu označeného správneho súdu do práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prieťahov v rozhodnej dobe po právoplatnosti skoršieho nálezu.

9. Z uvedených dôvodov by ústavný súd ani po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne nemohol dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

10. V závere ústavný súd dodáva, že toto uznesenie nebráni sťažovateľovi, aby sa opätovne obrátil so sťažnosťou na ústavný súd, ak dospeje k záveru, že správny súd naďalej nepostupuje v konaní spôsobom efektívne smerujúcim k nastoleniu jeho právnej istoty.

11. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že sťažovateľ žiadal vysloviť aj porušenie práv podľa čl. 6 ods. 3 a čl. 13 dohovoru, avšak neuviedol žiadnu skutkovú a právnu argumentáciu, v čom spočíva porušenie týchto práv postupom správneho súdu. Vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti preto ústavný súd konštatoval nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a odmietol ju podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

III.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

12. Ústavný súd môže rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ním, ak sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť a to, že (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

13. Za zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti ústavný súd považuje nesplnenie neodstrániteľných podmienok konania, ako je nedostatok právomoci ústavného súdu, oneskorenosť podania ústavnej sťažnosti, jej zjavná neopodstatnenosť alebo neprípustnosť.

14. Ak teda ústavný súd po predbežnom posúdení obsahu ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že v danom prípade je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti a nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti

sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu